

JAMES PONTI

WERELD SPIONNEN

GA MEE OP GEHEIME MISSIE!

Een man die Moeder heet

Sara keek naar de watervlek op de muur en stelde zich voor dat het een eiland was. Ze wist niet zo goed of de vlek echt op een eiland leek of dat het alleen maar kwam doordat ze zo wanhopig wenste dat ze in een tropisch paradijs was, ver weg van Brooklyn en deze kleine kamer op de zevende verdieping van de familie- en jeugdrechtbank.

Aan tafel zat tegenover haar de advocaat die haar was toegewezen: een enorme man in een gekreukt pak die Ronald Romphark heette. Hij bladerde door haar dossier, zijn grote, lompe lichaam voorovergebogen. 'Dit ziet er niet goed uit,' mompelde hij. Voor de hand liggende dingen zeggen is blijkbaar iets wat je leert als je rechten studeert. 'Je hebt geluk dat ze je zo'n mooi aanbod hebben gedaan.'

'Echt?' vroeg Sara verbaasd. 'Wat dan?'

Hij keek op van het dossier en zei: 'Als je schuld

bekent voor alle aanklachten, wordt het dertig maanden jeugddetentie.’

Tweeënhalf jaar gevangenis klonk Sara helemaal niet zo mooi in de oren, maar het was waarschijnlijk niet veel erger dan de laatste twee pleeggezinnen. En ook al was ze pas twaalf, ze was geen watje. Ze kon het wel aan.

‘En,’ ging hij verder, ‘je mag natuurlijk niet in de buurt van een computer komen.’

Kijk, dat kon echt niet.

‘Hoelang niet?’

‘Zolang je vastzit. Misschien langer, als voorwaarde voor je vrijlating. Dat moet de rechter beslissen.’

‘Maar het enige wat ik heb gedaan, is –’

‘Wat?’ viel hij haar in de rede. ‘Het computernetwerk gehackt van het jeugdzorgsysteem in New York? Wilde je dat zeggen? Want dat is niet wat ik een “het-enige-wat-ik-heb-gedaan”-situatie zou noemen.’

‘Oké, maar ik wilde alleen maar –’

‘Wat je wilde doen, is niet belangrijk,’ zei hij. ‘Het gaat erom wat je hébt gedaan. Je hebt geluk dat je nog maar twaalf bent. Als je dertien was geweest, hadden ze je waarschijnlijk strenger aangepakt om een voorbeeld te stellen.’

Het kwam hard aan, en voor het eerst had Sara spijt van haar acties. Niet omdat het tegen de wet was. Le-gaal of niet, ze was ervan overtuigd dat ze het juiste had gedaan. Maar ze had nooit gedacht dat ze verbannen zou kunnen worden van de enige plek ter wereld die er voor haar toe deed. Alleen achter een computer voelde Sara zich thuis.

‘Ik zal het nooit meer doen,’ zei ze. ‘Beloofd.’

‘O, je belooft het?’ reageerde hij sarcastisch. ‘Misschien kun je het tijdens de zitting plechtig beloven, zweren, je erewoord geven. Dan komt vast alles goed.’

Sara had moeite met zelfbeheersing, iets wat verschillende maatschappelijk werkers en zeker twee schoolpsychologen hadden bevestigd. Maar ze probeerde rustig te blijven terwijl ze keek naar de man die haar zou moeten helpen. Ze kon het niet riskeren hem boos te maken, want hij was haar enige hoop op een goede afloop. Dus ze haalde diep adem en telde tot tien, een tip van een van die maatschappelijk werkers van wie ze de naam allang was vergeten.

‘Als ik geen computer mag gebruiken,’ zei ze, en ze kon haar wanhoop amper verbergen, ‘kan ik niet doen waar ik goed in ben. Dat is gewoon wat mij maakt tot wie ik ben.’

‘Tja, dat had je moeten bedenken voordat je...’

Waarschijnlijk zou ze haar geduld verloren hebben als op dat moment de deur niet was opengevlogen en er een man was binnengekomen die in alle opzichten het tegenovergestelde was van haar advocaat. Hij was lang en dun en had een wilde, zwarte haardos. Hij droeg een keurig pak. Zijn das paste bij zijn pochet. En hij had een Brits accent.

‘Sorry dat ik stoor,’ zei hij beleefd. ‘Maar volgens mij is dat mijn stoel waar u op zit.’

‘U hebt de verkeerde kamer,’ bromde Romphark. ‘Dus als u het niet erg vindt, ik heb een gesprek met mijn cliënt.’

‘Behalve dat ze, volgens dit formulier ter vervanging

van raadsman, mijn cliënt is.' De man liet Romphark een vel papier zien, wat meteen een glimlach op Sara's gezicht toverde.

Romphark nam de man in zich op. 'Dat slaat nergens op. Ze kan zich geen dure advocaat zoals u veroorloven. Ze heeft geen geld.'

'Natuurlijk heeft ze geen geld. Ze is twaalf. Twaalfjarigen hebben geen geld. Ze hebben fietsen en rugzakken. Maar deze twaalfjarige heeft toevallig ook een advocaat. Dit formulier verklaart dat ik ben aangenomen om juffrouw Sara Maria Martinez te vertegenwoordigen.' Glimlachend wendde hij zich tot haar. 'Dat ben jij, toch?'

'Ja, meneer.'

'Fantastisch. Dat betekent dat ik op de goede plek ben.'

'Wie heeft u aangenomen?' vroeg Romphark.

'Een belanghebbende,' zei de man. 'Meer hoeft u niet te weten. Dus als u zo vriendelijk zou willen zijn om te vertrekken, Sara en ik hebben een heleboel te bespreken. We moeten over niet al te lange tijd voor de rechter verschijnen.'

Mopperend schoof Romphark zijn papieren in zijn koffertje. 'Ik ga uitzoeken wat hier aan de hand is.'

'Een vriendelijke dame met de naam Valerie kan u daarbij helpen,' zei de Brit. 'U kunt haar vinden bij de griffie op de zesde verdieping.'

'Dat weet ik,' snauwde Romphark terwijl hij zich langs de man wrong, de gang in. Hij wilde eigenlijk nog iets zeggen, maar in plaats daarvan snoof hij gefrustreerd en stampte ervandoor.

Toen Romphark eenmaal weg was deed de nieuwe advocaat de deur dicht en ging tegenover Sara zitten. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien,’ zei hij verwonderd. ‘Hij verliet de kamer letterlijk briesend.’

Sara had geen idee wie er een advocaat voor haar had kunnen inhuren, maar ze was absoluut blij met deze wending. ‘Ik heb het ook nog nooit gezien.’

‘Goed, vertel eens,’ zei hij, terwijl hij de sloten van zijn koffertje openklikte. ‘Klopt het? Heb je de computers van jeugdzorg gehackt?’

Ze aarzelde met antwoord geven.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Advocaten hebben beroepsgeheim, dus ik mag niemand vertellen wat je hierbinnen zegt. Ik wil alleen weten of het waar is.’

Ze knikte voorzichtig. ‘Ja. Het is waar.’

‘Fantastisch,’ zei hij met een knipoog. Hij gaf haar de kleine computer die hij uit het koffertje haalde. ‘Ik wil dat je het nog een keer doet.’

‘Wat moet ik nog een keer doen?’ vroeg ze.

‘De database van jeugdzorg hacken,’ zei hij. ‘Je moet mij de advocaat maken die jou vertegenwoordigt, voordat meneer Romphark op de zesde verdieping aankomt en het gaat controleren.’

‘Bedoelt u dat u mijn advocaat niet bent?’ vroeg ze.

‘Nooit ook maar in de buurt van een rechtenstudie geweest,’ zei hij samenzweerderig. ‘Dus, huphup. Ik heb een helper die hem in de gang aan de praat zal houden, maar ik weet niet voor hoelang.’

Sara’s hoofd tolde. Ze wist niet wat ze moest denken. ‘Luister, ik weet niet wie u bent, maar de rechtbank zou me een advocaat moeten toewijzen. Een echte.’

‘En die kerel met de mosterdvlek op zijn das is degene die ze hebben uitgekozen,’ reageerde hij hoofdschuddend. ‘Ik weet niet wat jij daarvan vindt, maar ik ben niet bijzonder onder de indruk. De afgelopen negen jaar heeft diezelfde rechtbank jou toegewezen aan zes pleeggezinnen en negen scholen. Ze maken er steeds weer een potje van. Zullen we een keer wat nieuws proberen?’

Ze keek naar hem en daarna naar de computer. Het was verleidelijk, maar ook verwarrend. ‘Ik weet niet...’

‘Wat zou je volgens hem te wachten staan?’ viel hij haar in de rede. ‘Ik durf te wedden dat hij al een deal met de officier van justitie had gesloten.’

‘Tweeënhalf jaar jeugddetentie en een computerverbod.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Zelfs zonder rechtenstudie kan ik dat beter.’

Ze begreep niet helemaal waarom, maar Sara geloofde hem. Misschien omdat ze het zo graag wilde. Misschien uit wanhoop. Wat het ook was, ze vertrouwde op haar gevoel en begon te typen.

‘Uitstekend,’ zei hij. ‘Je gaat hier waarschijnlijk geen spijt van krijgen.’

‘Waarschijnlijk?’ Ze trok een wenkbrauw op. ‘Zou u niet moeten proberen me gerust te stellen?’

‘Alleen dwazen en leugenaars praten vol vertrouwen over dingen waar ze geen controle over hebben,’ antwoordde hij. ‘Maar ik ben optimistisch, dus ik schat je kansen in rond de... zevenentachtig procent.’

Sara glimlachte en ging door met typen. ‘Wat is dit voor computer?’

‘Hij is singulier,’ antwoordde hij.

‘Ik dacht dat ik alle computerbedrijven kende, maar hier heb ik nog nooit van gehoord. Is dat een Frans bedrijf?’

‘Het is geen bedrijf,’ zei hij. ‘Deze computer is uniek, op maat gemaakt naar de specifieke wensen van een individu.’

‘Iemand heeft deze voor u op maat gemaakt?’

Hij knikte.

‘Nou, dit maatwerk is echt vakwerk.’

‘Wacht maar tot je de grote ziet,’ zei hij. ‘Die zul je geweldig vinden. Als we aan het eind van de dag niet allebei achter de tralies zitten tenminste.’

Sara wist veel van computers, maar zo een als deze had ze nog nooit gezien. Hij was snel en krachtig, en ze was binnen de kortste keren door de firewall heen die het webportaal van jeugdzorg had moeten beschermen.

‘Ze hebben het achterdeurtje dat ik vorige keer gebruikte niet eens afgeschermd,’ zei ze vol ongeloof.

‘Grote instellingen zijn traag,’ zei hij. ‘Grote advocaten hopelijk ook.’

In minder dan twee minuten zat ze in de database voor het toewijzen van advocaten. Blij verwijderde ze de naam Ronald Romphark, waarna ze vroeg: ‘Hoe heet u?’

‘Uitstekende vraag,’ zei hij, en hij haalde drie paspoorten uit zijn koffertje. ‘Wat klinkt het best?’ Hij las de eerste voor. ‘Croydon St. Vincent Marlboro de derde.’ Hij keek zuur. ‘Een tikkie overdreven, denk je ook niet?’

Ze knikte. ‘Ja.’

‘Die slaan we over.’ Hij las de volgende. ‘Nelson Muffin.’ Daar moest hij van grinniken. ‘Muffin? Dat bevat me wel.’ Hij stopte hem in een zijvak van zijn koffertje. ‘Die bewaar ik denk ik voor een andere keer.’

‘We hebben best wel haast,’ hielp ze hem herinneren.

‘Juist ja, deze dan.’ Hij las de laatste voor. ‘Gerard Anderson. Dat klinkt wel als een echte advocaat. Suf. Saai. Zo weer vergeten. Wat precies is wat we willen. Zo heet ik, Gerard Anderson.’ Hij gaf haar het paspoort, zodat ze de spelling kon checken en de naam in de database kon zetten.

‘Ik heb net op “update” gedrukt,’ zei ze toen ze klaar was. ‘Geregeld dus.’

Hij glimlachte een beetje nerveus en bleef even luisteren. ‘Geen alarm.’ Hij deed de deur open en leunde de gang in. ‘Er komt niemand aan om ons te arresteren. Heel goed gedaan, Sara.’

‘Behalve dat ik nu een advocaat heb die nooit rechten heeft gestudeerd.’

‘Ik heb tig rechtbankseries gezien op tv,’ zei hij. ‘Voor een rechter verschijnen is voor mij geen probleem.’

‘Bedoelt u niet waarschijnlijk geen probleem?’ reageerde ze.

Hij glimlachte. ‘Precies... waarschijnlijk geen probleem. Maar eerst heb ik meer details nodig over je hack.’

‘Dat staat vast allemaal daarin.’ Ze wees op het dossier.

‘Hier staat alleen maar wat je hebt gedaan,’ zei hij. ‘Ik wil de reden weten.’

‘De advocaat, u weet wel, die man die echt rechten

heeft gestudeerd, zei dat het niet belangrijk was waaróm ik het had gedaan.'

'Voor hem misschien niet. Voor de rechter misschien ook niet. Maar voor mij is het heel belangrijk.'

Ze dacht even na over haar antwoord, probeerde de snelste manier te vinden om het te vertellen. Ze wilde niet overstuur raken. Ze haatte het om gevoelens te laten zien waar anderen bij waren. 'Mijn laatste pleegouders...'

'Leonard en Deborah Clark?'

'Die ja,' zei ze met een grimas. 'Ze nemen graag meer kinderen aan dan ze kwijt kunnen, omdat ze van de staat per kind betaald krijgen. Meer kinderen betekent meer geld, of ze het nou aan ons uitgeven of niet. Dat controleert eigenlijk niemand. We zaten boven op elkaar in veel te kleine slaapkamers. In plaats van iedereen een bord met eten te geven, zetten ze alles midden op tafel, zodat het leek alsof het meer was dan het was. Dat noemden ze de "gezinsaanpak", wat een lachertje is, want ze behandelden ons echt niet als leden van het gezin.

'Ongeveer een maand geleden kwam er een nieuwe jongen, Gabriel. Hij was bang. Verdrietig. Eenzaam. Niet zo vreemd als je vijf bent. Hij vond mij aardig, omdat ik het enige andere kind met een Spaanstalige achtergrond was.'

'Praatte je Spaans met hem?'

'Soms,' zei ze. 'Tot het niet meer mocht. Meneer Clark zei tegen me: "Jullie zijn nu in Amerika, dus zullen jullie moeten leren om net als mij Engels te praten."'

De advocaat schudde zijn hoofd. 'En wat zei jij toen?'

‘Ik wees hem erop dat Puerto Rico bij Amerika hoort, dat ik bijna mijn hele leven in Brooklyn had gewoond en dat het “net als ik” is en niet “net als mij”.

De man lachte. ‘Uitgekookt.’

‘Ja, hij kookte zeker, de stoom kwam uit zijn oren,’ reageerde ze.

‘Leverde het problemen op?’ vroeg hij.

Ze knikte, nu was het niet grappig meer. ‘Ik kon de straf wel aan. Maar Gabriel niet.’

‘Waarom kreeg Gabriel straf?’

Ze zweeg even en zag dat hij haar gezicht probeerde te lezen. Hij wilde haar ogen zien terwijl ze praatte.

‘Hij plaste ’s nachts een keer in bed,’ antwoordde ze, ‘en als straf sloten ze hem op in de gangkast. Ik hoorde hem huilen. Het kon ze niks schelen. Ze zouden hem de hele nacht hebben laten huilen. Dus ik stond op en liet hem eruit.’

‘En wat gebeurde er toen?’ vroeg hij.

‘Toen sloten ze mij ook op in de kast, samen met hem. Zeiden dat ik mijn plaats moest kennen. Dus toen kraakte ik het slot en liet ons er allebei uit.’ Ze moest bijna huilen, dus stopte ze even.

‘En toen?’ drong hij aan.

‘Toen sloten ze ons buiten op het dak. Daar lieten ze ons de hele nacht zitten. Het was koud. Het was doodeng. De volgende ochtend ging ik naar school, haalde een pasje voor het computerlokaal en ging aan het werk. Eerst hackte ik de database van jeugdzorg om te kijken hoeveel kinderen er naar het echtpaar Clark waren gestuurd. Toen hackte ik hun bankrekeningen om te laten zien hoeveel geld ze kregen en waar ze het

eigenlijk aan besteedden.’

‘Je wordt niet beschuldigd van het hacken van de bank.’ Hij sloeg een paar bladzijden van haar dossier om.

Ze grijnsde. ‘Ja, ze hebben de aanklacht ingetrokken. Ik ben er zo goed als zeker van dat ze niet willen dat wereldwijd bekend wordt dat een twaalfjarig meisje hun beveiligingssysteem te slim af was.’

‘Mooi,’ zei hij. ‘Dat kan ik misschien nog gebruiken. Wat deed je met die informatie nadat je die had gevonden?’

‘Ik stuurde alles naar mijn maatschappelijk werker,’ zei ze. ‘Zo dom. Toen ik de politie zag aankomen bij ons huis, dacht ik dat ze die twee gingen arresteren. Vijfenvertig seconden lang was ik gelukkig.’

‘Want in plaats daarvan arresteerden ze jou?’

Ze knikte. ‘Meneer en mevrouw Clark hadden zelfs de andere kinderen buiten op een rijtje neergezet, zodat iedereen kon zien dat ik met handboeien om werd meegenomen.’ Ze kneep haar ogen stijf dicht, vastberaden om er geen enkele traan uit te laten vallen. ‘Ze zeiden: “Dat is wat er gebeurt met misdadigers”’

Eigenlijk had hij het verhaal de avond ervoor al gehoord, via af luisterapparatuur. Maar hij hoorde verhalen graag twee keer. Hij wilde zien of ze veranderden. Daar kon je altijd goed aan afmeten in hoeverre ze waar waren of niet. En terwijl ze haar verhaal deed, vertelde haar gezichtsuitdrukking hem bovendien alles wat hij wilde weten.

‘Dat is een goede reden,’ zei hij. ‘Daar kan ik wel wat mee. Ik kan dit een stuk beter maken.’

‘Bedoelt u niet waarschijnlijk?’ vroeg ze.

Hij glimlachte warm. ‘Nee, ik weet zeker dat ik dat kan. Maar je moet iets voor me doen wat moeilijk is. Iets wat je volgens de verslagen in dit dossier absoluut niet kunt.’

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Je moet me vertrouwen,’ zei hij. ‘Wat ik ook zeg of doe, je moet me vertrouwen.’

‘Hoe kan ik u vertrouwen?’ vroeg ze. ‘Ik weet niet eens hoe u heet.’

‘Tuurlijk wel. Nelson Muffin. Gerard Anderson. Soms zelfs Croydon St. Vincent Marlboro de derde. Dat is afhankelijk van de situatie,’ zei hij schouderophalend. ‘Maar mijn vrienden en collega’s, een groep waar jij jezelf hopelijk binnenkort lid van beschouwt, die noemen me allemaal Moeder.’

Voor het eerst sinds ze gearresteerd was, barstte Sara in lachen uit.

‘Moeder? Dat is een bijzondere naam voor een man.’

‘Klopt,’ zei hij glimlachend. ‘Maar ik ben dan ook een bijzondere man, vind je ook niet?’

Het Pletze-instituut

De verslagen in Sara's dossier klopten. Ze vertrouwde mensen niet. Vooral volwassenen niet. Eerlijk gezegd hadden niet veel mensen haar een reden gegeven om ze te vertrouwen. Er waren een paar aardige leraren geweest. En twee goede pleeggezinnen. Maar dat was het wel. Nu ze in een bewaarcel zat te wachten tot ze werd geroepen om naar de rechtszaal te gaan, wist ze niet of het wel zo'n goed idee was geweest om een man te vertrouwen die zichzelf Moeder noemde en die minstens drie valse paspoorten in zijn koffertje had.

'Kun jij wat voor me doen, rijk meisje?'

Er zaten maar drie andere meisjes in de cel, maar het duurde even voor Sara doorhad dat dit meisje het tegen haar had. Ze moest bijna lachen, zo belachelijk was het. 'Ik ben niet rijk.'

Ze zaten op blauwe houten bankjes tegenover elkaar, met ruim een meter ertussen. Het oudere, veel grotere

meisje boog zich naar haar toe. 'Ik heb je advocaat gezien,' zei ze. 'Gelikt pak. Dure schoenen. Je moet geld hebben voor zo'n advocaat. Misschien kan hij ook wat voor mij doen. Of misschien moet ik een oogje in het zeil houden. Je beschermen als we eenmaal in de gevangenis zitten. Dat kan je familie heus wel betalen.'

'Laat haar met rust.'

De waarschuwing kwam uit onverwachte hoek: van een meisje dat Emily heette, met wie Sara de avond ervoor een cel had gedeeld. Aan haar perfect verzorgde nagels te zien zat ze vaker in een schoonheidssalon dan in een cel. Ze had Sara verteld dat ze gearresteerd was omdat ze iets uit een winkel had gepikt, en dat haar moeder haar de nacht achter tralies liet doorbrengen om haar een lesje te leren.

'Niemand had het tegen jou, prinses,' zei het eerste meisje.

'Nou, als Sara iemand nodig heeft die op haar let, dan doe ik dat wel,' antwoordde Emily. 'Dus vriendelijk aangeboden, maar nee, bedankt.'

Het eerste meisje stond op en torende boven hen uit, haar aandacht nu vol op Emily gericht. 'Hoe wou jij nou iemand beschermen?'

'Kom op, jongens,' zei Sara die probeerde de boel te sussen. 'Het is allemaal een misverstand. Ik heb geen geld. En ik heb geen bescherming nodig.'

Emily negeerde haar en ging recht voor het andere meisje staan. 'Ik gebruik deze gewoon,' zei ze, en ze stak haar duimen op.

'Wat? Ga je iemand appen met die gejatte telefoon van je en om hulp vragen?'

‘Nee,’ antwoordde Emily kortaf. ‘Ik doe gewoon dit.’ Bliksemsnel stak ze haar duimen diep in de zijkant van de ribbenkast van het grotere meisje, dat naar adem snakte en achteruit struikelde.

Stomverbaasd keek Sara toe terwijl Emily het andere meisje vastgreep en voorzichtig op de bank terug liet zakken om ervoor te zorgen dat ze niet viel.

‘Het blijft een tijdje pijn doen, het wordt misschien een blauwe plek, maar echte schade is er niet,’ zei Emily half fluisterend. ‘Ik kan niet beloven dat ik volgende keer net zo lief voor je zal zijn, dus denk er goed over na voordat je weer iemand bedreigt.’

Sara zat nog steeds verbluft te peinen over wat er nou precies allemaal was gebeurd, toen er een bewaker bij de deur verscheen.

‘Martinez, Sara,’ verkondigde hij.

Ze was te afgeleid om te reageren.

‘Martinez, Sara,’ herhaalde hij.

‘Dat ben ik.’

‘Tijd voor de rechtszaal.’ Hij opende de celdeur.

Sara keek om naar Emily die zei: ‘Succes daarbinnen.’

‘Dank je.’ Ze stond op en maakte een gebaar naar het andere meisje dat nog steeds naar adem zat te happen. ‘Ook daarvoor.’

Emily glimlachte. ‘Daar zijn cel-zussen voor, toch?’

Sara liep met de bewaker mee naar de rechtszaal. Toen ze naast Moeder aan de tafel van de verdediging gingen zitten, was ze in gedachten nog steeds bezig met wat er tussen de twee meisjes was gebeurd.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij, toen hij haar gezichtsuitdrukking zag.

‘Ja,’ zei ze. ‘Prima.’

‘Mooi, want ik heb je volle aandacht nodig,’ zei hij. ‘En vergeet vooral het gedeelte over mij vertrouwen niet.’

Ze wist niet wat ze met hem aan moest, maar er was geen tijd om daar verder over na te denken. De gerechtsdienaar stond op en kondigde de komst van de rechter aan. ‘Iedereen opstaan voor de edelachtbare Lennart J. Zoetbrood. De zitting is geopend.’

Moeder gniffelde. ‘Zoetbrood? Misschien had ik toch voor Muffin moeten gaan. Dan hadden we een mooie ontbijttafel gehad.’

Sara lachte niet. Ze was niet in de stemming voor grappen.

De edelachtbare Lennart J. Zoetbrood ook niet. Hij had dan wel een grappige naam, verder leek hij een en al ernst. Misschien had een leven lang aanhoren van grapjes over zoete broodjes bakken zijn gevoel voor humor om zeep geholpen. Zijn gezichtsuitdrukking kon je het best omschrijven als samengetrokken, alsof hij net in een citroen had gebeten. Het beetje haar dat hij nog had vormde een halve cirkel van witte stoppels die boven zijn oren begon en naar achteren doorliep. Na wat formaliteiten vroeg hij: ‘Hoe pleit de verdachte?’

Moeder keek net lang genoeg op van zijn koffertje om te verkondigen: ‘Schuldig, edelachtbare.’

Sara wist dat ze schuldig was, maar had gedacht dat er wat onderhandeld zou worden voordat ze dat gingen toegeven. Van wat ze op televisie had gezien begonnen mensen die schuldig waren meestal met beweren dat ze onschuldig waren.

De rechter wendde zich tot de aanklager en vroeg: 'Is er een schikkingsvoorstel, mejuffrouw Adams?'

De aanklager was een lange, slanke vrouw met kort blond haar. Gezien haar jeugdige uiterlijk was ze nog niet zo lang geleden afgestudeerd, en haar brede glimlach gaf aan dat ze dolblij was, hoewel misschien een beetje verbaasd, om een schuldigverklaring te horen. 'Nee, edelachtbare,' antwoordde ze. 'Ik had voorgesprekken met de oorspronkelijke advocaat van mejuffrouw Martinez, maar we waren nog niet tot overeenstemming gekomen.'

'Ze ziet er heel gelukkig uit,' fluisterde Sara zenuwachtig. 'Ik denk niet dat je schuldig had moeten pleiten.'

'Is dat waar, meneer Anderson?' vroeg de rechter.

In plaats van antwoord te geven bleef Moeder door zijn papieren bladeren. Het duurde even voor Sara zich realiseerde dat dat kwam doordat hij zijn nepnaam niet had herkend.

'Is dat waar, meneer Anderson?' herhaalde de rechter, wat harder nu.

Sara gaf hem een por. 'Jij bent meneer Anderson.'

'Oeps,' fluisterde hij tegen haar. 'Zie je wel dat je die naam zo vergeet.' Hij richtte zijn aandacht op de rechter en vroeg: 'Is wat waar, edelachtbare?'

'Dat u nog niet tot een schikking bent gekomen met de officier van justitie?'

'Ik heb begrepen dat de tegenpartij een straf heeft aangeboden van tweeënhalve jaar jeugddetentie,' zei Moeder.

'Dat is misschien besproken als een van vele mogelijkheden,' reageerde de aanklager met een grijns als die

van de Kolderkat in *Alice in Wonderland*. ‘Maar zoals ik al zei zijn we nog niet tot een overeenkomst gekomen. En nu er een schuldbekentenis is in de rechtszaal, ben ik niet van plan haar er zo makkelijk af te laten komen.’

Sara zakte onderuit op haar stoel. Het ging nu wel heel snel van kwaad tot erger.

‘Dat is prima,’ zei Moeder. ‘Want wij vinden dat aanbod onbevredigend.’

‘Ik kan u garanderen dat u niet beter zult krijgen,’ zei ze.

‘Ik wil geen beter aanbod,’ reageerde hij. ‘Ik wil iets slechters.’

Nu was Sara echt in de war.

‘Neem me niet kwalijk, wat?’ vroeg de rechter.

‘Dertig maanden is gewoon niet genoeg,’ antwoordde Moeder. ‘Mijn cliënt heeft zwaarbeveiligde computerbestanden gecompromitteerd. En hoewel het niet bij de aanklachten staat, heeft ze ook de financiële bestanden van een multinationale bank gehackt.’

‘Hé,’ protesteerde Sara. ‘En dat beroepsgeheim dan?’

‘Dat gaat alleen op als ik een echte advocaat zou zijn,’ fluisterde hij. Hij wendde zich weer tot de rechter en zei: ‘edelachtbare, dit gedrag is ernstig en vereist meer dan tweeënhalft jaar. Ikzelf denk dat ze onder toezicht gesteld moet worden tot ze achttien is.’

‘Wat doe je nu?’ fluisterde Sara smekend. ‘Dat is zes jaar.’

‘Momentje, edelachtbare,’ zei hij, met opgeheven vinger. ‘Ik moet overleggen met mijn cliënt.’ Moeder boog Sara’s kant op tot vlak naast haar oor. ‘Hoe idioot

het ook klinkt, dit is het deel waarbij je me moet vertrouwen.'

'Maar je vraagt om een zwaardere straf dan ze hebben aangeboden,' zei ze. 'Dat slaat nergens op.'

'Als ik klaar ben wel,' beloofde hij. 'Geef me nog negentig seconden.' Hij deed zijn horloge af en hield dat haar voor. 'Daarna kun je beslissen.'

Voor het eerst viel het haar op dat de bovenkant van zijn linkerhand onder de littekens van brandwonden zat. Ze liepen helemaal door over zijn pols en verdwenen zijn mouw in. Op de een of andere manier had ze die eerder over het hoofd gezien.

'Een brand,' zei hij toen hij haar zag kijken. 'Ik zal je erover vertellen wanneer we hier weggaan. Maar nu vraag ik om nog anderhalve minuut vertrouwen.'

Vreemd genoeg waren het de littekens die haar over de streep trokken. Die deden vermoeden dat hij niet alleen een snelle babbler en een mooi pak had, maar dat er meer achter zat. Hij had iets doorgemaakt, wat betekende dat hij geen watje was. Misschien was hij wel net zo'n taaie als zij. Ze pakte het horloge aan en bestudeerde het. 'Ziet er best goedkoop uit voor iemand die een topadvocaat zou moeten zijn.'

'Ik ben al tijden van plan een dure te kopen,' zei hij. 'Misschien kunnen we dat regelen wanneer we hier klaar zijn.'

Uiteindelijk knikte ze om aan te geven dat ze akkoord ging. 'Oké... maar na negentig seconden ga ik de rechter vertellen over de valse paspoorten.'

'Braaf meisje.'

'Edelachtbare, mag ik?' viel de aanklager in. 'We kun-

nen snel een schikking treffen om mejuffrouw Martinez tot haar achttiende verjaardag in een jeugdinstelling te plaatsen.’

‘Ook onbevredigend,’ zei Moeder.

‘Was u niet degene die net zei dat ze onder toezicht gesteld moet worden tot ze volwassen is?’ vroeg ze.

‘Ja, maar niet op zo’n plek,’ zei Moeder. ‘Het enige wat ze daar leert is hoe ze een betere crimineel wordt. Ik heb een alternatief in gedachten.’

Sara keek geconcentreerd naar de secondewijzer. Nog een minuut en zeven seconden.

‘En dat is?’ vroeg de rechter.

‘Het Pletze-instituut,’ antwoordde Moeder.

‘Het Pletze-instituut?’ vroeg Zoetbrood, die probeerde de naam te plaatsen.

‘Dat is een gespecialiseerde instelling voor een handvol jeugdige delinquenten,’ antwoordde hij. ‘Daar krijgt ze een-op-een aandacht, therapie en een eerste-klasopleiding.’

‘Nemen we haar in hechtenis of sturen we haar op zomerkamp?’ vroeg de aanklager. ‘Voor die kosten gaat de belastingbetaler niet opdraaien.’

‘Alles wordt betaald door een privéstichting,’ zei Moeder, terwijl hij wapperde met een formulier uit zijn koffertje. ‘Ik heb alle documentatie hier. Sara Martinez zal de belastingbetalers geen cent meer kosten.’

Sara wist niet wat ze moest denken toen ze de ‘documentatie’ zag. Het was een afhaalmenu van een broodjeszaak in de buurt. Volgens het horloge had hij nog zesentwintig seconden.

‘Het klinkt te mooi om waar te zijn,’ zei de rechter.

‘Wat het ongetwijfeld ook is. We belonen crimineel gedrag niet met een luxe accommodatie. Mejuffrouw Martinez heeft de wet overtreden en zodra we hier klaar zijn wordt ze in een jeugdinstelling geplaatst.’

Tien seconden.

‘Ik denk dat u dat zou moeten heroverwegen,’ zei Moeder. ‘Ze gaat naar het Pletze-instituut of we veranderen ons pleidooi in “niet schuldig” en beginnen aan een rechtszaak waar u gegarandeerd spijt van krijgt.’

‘En waarom dan wel?’ vroeg de rechter.

Moeder zweeg even. Zijn tijd was om en hij keek naar Sara.

Ze twijfelde. Ze wist niet waar dit heen ging, maar het leek... érgens heen te gaan. Hij had een valse naam, geen juridische opleiding en zijn belangrijkste bewijsstuk was een lijst met zevenentwintig verschillende broodjes. En liegen ging hem angstaanjagend eenvoudig af. Maar ondanks al die dingen leek hij supertevreden met hoe het ging. Ze gaf hem het horloge terug, en hij glimlachte.

‘Nu gaat het leuk worden,’ fluisterde hij haar vertrouwelijk toe. Hij wendde zich tot de rechter. ‘Als dit een rechtszaak wordt, zal ik allereerst eisen dat u van de zaak wordt afgehaald.’

‘Op welke gronden?’ protesteerde Zoetbrood.

‘Op grond van het feit dat u bevooroordeeld bent over mijn cliënt, omdat ze een paar persoonlijke, nogal pijnlijke e-mails van u is tegengekomen bij het hacken van de computers van jeugdzorg.’

Sara had geen idee waar hij het over had. Ze was niet in de buurt van e-mails geweest.

‘De e-mailserver was niet gecompromitteerd,’ hield de rechter vol.

‘Hoe kan het dan dat ik een kopie heb van dit bericht dat u twee weken geleden hebt verzonden?’ zei Moeder, en hij begon voor te lezen van een vel papier. ‘Gisteren heb ik gegeten met de burgemeester en ik kan je wel vertellen dat die man een absolute –’

De rechter sloeg een paar keer met zijn hamer om te voorkomen dat Moeder verder las.

‘Zal ik deze maar even wegleggen?’ zei Moeder en hij legde het papier terug op tafel. ‘Er zijn ook e-mails van allerlei advocaten, zoals deze,’ zei hij, en hij begon van een ander papier te lezen. ‘Hoe kun je iemand nou serieus nemen als hij rechter Zoetbrood heet? Waar heeft hij zijn opleiding gevolgd? De Banketbakker-universiteit?’

‘Ik maak bezwaar!’ riep de aanklager zodra ze begreep dat het een e-mail was die ze aan een vriendin had gestuurd.

‘Hij zou bezwaar moeten maken, u niet,’ zei Moeder. ‘Het is zijn naam die u belachelijk maakt.’

‘Edelachtbare, hij probeert ons te chanteren.’

Moeder lachte. ‘Nee, dit is geen chantage. Maar deze volgende begint daar wel op te lijken.’ Hij pakte nog een papier en las voor: ‘Over de juridische conferentie vorige week in Atlantic City, vertel mijn vrouw alsjeblieft niets over –’

‘Orde in de rechtszaal!’ brulde de rechter terwijl hij met zijn hamer sloeg. ‘Orde in de rechtszaal!’

Sara keek naar Moeder, die naar haar knipoogde.

Hij wendde zich weer tot de rechter. ‘Er zijn

tientallen van dit soort e-mails en ik zal ervoor zorgen dat ze allemaal hardop worden voorgelezen en in de openbaarheid komen, wat naar mijn idee voor u allebei heel vervelend zal zijn. Of..’ Hij stopte even met praten om de rechter de gelegenheid te geven na te denken over zijn opties.

‘Vertel me meer over dat Pletze-instituut,’ zei de rechter. ‘Wie staat daar aan de leiding?’

‘Bulstronk,’ zei Moeder. ‘Heel streng.’

‘Precies, directeur Bulstronk,’ zei de rechter. ‘Streng... maar rechtvaardig, als ik me goed herinner. Vertel me meer.’

Vier uur later werd Sara Maria Martinez vrijgelaten en overgedragen aan de zorg van een man die beweerde advocaat Gerard Anderson te zijn. Hij tekende een paar papieren en ze verlieten het gerechtshuis via een draaideur die hen midden in Brooklyn afzette, op een zonnige middag.

Sara nam een diepe teug frisse lucht en vroeg: ‘Dus kun je nu uitleggen wat er daarbinnen is gebeurd?’

‘We hebben gewonnen,’ zei Moeder. ‘We hebben ’m van jetje gegeven, eerlijk gezegd.’

‘Ik weet niet of we dat een overwinning kunnen noemen,’ vond zij. ‘Je hebt ervoor gezorgd dat ik zes jaar opgesloten word in een speciale inrichting.’

‘Klopt, maar dat gebeurt in een fictieve inrichting, dus dat zal niet al te moeilijk zijn.’

Sara wierp hem een blik toe. ‘Waar heb je het over?’

‘Pletze is de naam van de school in *Matilda*,’ legde hij uit. ‘Juffrouw Bulstronk is het gemene schoolhoofd.’

Ze bestaan alleen in een kinderboek.' Hij hield even stil en voegde toen toe: 'Tenzij je de film en de musical meetelt, die ik allebei ook erg leuk vond.'

'Spoor je wel?'

'Ik had maar negentig seconden en ik moest snel iets bedenken,' zei hij. 'De truc was om namen te gebruiken die vaag bekend waren. Op die manier zouden ze eerder denken dat het echt was.'

'En als ze zich het boek nou hadden herinnerd?'

'De aanklager leek te jong om kinderen te hebben en de rechter is zo oud dat het eeuwen geleden is dat hij verhalen heeft voorgelezen, dus ik dacht dat we waarschijnlijk wel veilig waren.'

'Daar is dat waarschijnlijk weer.'

'Het leven zit vol met waarschijnlijkheden, Sara. Je zult aan het idee moeten wennen.'

'Als het een fictieve plek is, waarom stond je er dan op dat ik veroordeeld werd tot mijn achttiende?'

'Omdat je nu niet meer onder de jeugdzorg valt,' zei hij. 'Je bent onder de pannen tot je volwassen bent. Niemand gaat meer naar je op zoek. Geen maatschappelijk werkers meer die op je deur komen kloppen om te kijken hoe het gaat. Je bent door de mazen van het Amerikaanse rechtssysteem gevallen.' Hij glimlachte trots. 'Dus gefeliciteerd.'

'Zeg je nu dat ik vrij ben?'

'In alle opzichten.'

'Dus wat gaat er nu gebeuren?'

'Nu wordt het interessant,' zei hij. 'Je moet een paar megabeslissingen nemen. Maar ik zou het fijn vinden als je eerst meekomt voor een ritje.' Hij gebaarde naar

een limousine die vlakbij stond te wachten. ‘Ik wil je iets laten zien.’

‘In een limo?’

‘Je bent hier met handboeien om aangekomen in een pandawagen, dus het leek me dat je op z’n minst in stijl moest vertrekken.’

‘Pandawagen?’

‘Een politiewagen,’ legde hij uit. ‘Die is zwart en wit, net als een panda.’

Terwijl ze met hem meeliiep vroeg ze: ‘Dus hoe kwam je op het idee van *Matilda*?’

‘Het is geschreven door Roald Dahl,’ zei hij. ‘Dat is mijn lievelingsschrijver.’

‘Je moet wel heel erg van kinderboeken houden.’

‘Dat doe ik ook, maar dat is niet waarom hij mijn favoriet is,’ zei Moeder. ‘Hij is mijn favoriet, omdat hij niet alleen schrijver was, maar ook spion.’ Moeder bleef staan, draaide zich om om haar aan te kijken en zei: ‘Net als ik.’

Sara lachte.

‘Ik maak geen grapje,’ zei hij. ‘Ik ben een agent van de Britse geheime dienst, ook wel bekend als MI6. Daarom heb ik die paspoorten. Daarom heb ik kopieën van hun e-mails. Ik sta aan de leiding van een eliteteam dat alleen op missies wordt gestuurd met de hoogste urgentie.’

‘En een van die hoog urgente missies was mij uit de gevangenis houden?’ vroeg ze achterdochtig.

‘Dit was niet zozeer een missie als wel iemand in dienst nemen. Vanwege een noodgeval, dat wel.’

‘Wat bedoel je?’

‘We staan op het punt het veld in te gaan voor een allesbepalende operatie,’ zei hij. ‘En we hebben ontdekt dat we nog iemand missen bij ons team. We hadden bedacht om hierheen te komen om te kijken of jij diegene misschien zou kunnen zijn.’

‘We?’ vroeg Sara.

Moeder opende het achterportier van de limo en Sara zag binnen een bekend gezicht naar haar kijken.

‘Emily?’ zei ze, toen ze haar ‘cel-zus’ herkende.

‘Eigenlijk heet ik Sydney,’ antwoordde het meisje met een Australisch accent. ‘Ik ben blij dat hij je vrij heeft gekregen.’

*Voor Denise: echtgenote, beste vriendin,
partner in crime*

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster
Children's Publishing Division

© 2020 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5450 8 (e-book 978 90 261 5451 5)

NUR 283, 284